

בית ספר "מורשה" – ברכיה

הלכה יומית

בס"ד

שבת פרשת: וישב.

יום א' – "הדלקה עושה מצווה" – פירוש מילים אלו שעיקר המצווה בהדלקת נרות חנוכה זה ההדלקה עצמה ואם הנרות כבו מעצמם בכל זאת קיימתי את המצווה ואין חובה להדליק שוב [אבל רצוי בכל זאת לשוב ולהדליקם], אולם כל זה בתנאי שבזמן ההדלקה היה מספיק שמן בשביל שידלק חצי שעה וגם החנוכיה עמדה במקום שלא יכבו הנרות מהרוח (כלומר אני צריך להדליק במקום ובאופן שהחנוכיה אכן תדלק), ואם הקפדתי על כך ובכל זאת כבו הנרות (שלא באשמתי) קיימתי את המצווה.

יום ב' – בערב שבת מדליקים קודם נר חנוכה ואח"כ נר שבת. ובמוצאי שבת לרוב הדעות עושים הבדלה ואח"כ מדליקים נרות חנוכה, ויש שנוהגים להקדים נרות חנוכה להבדלה, וכל אחד ינהג כפי מנהג ביתו, במקומות שיש לימוד קבוע של הורים וילדים לאחר תפילת ערבית של מוצאי שבת, יש לקיים את הלימוד ולדחות את ההבדלה והדלקת הנרות עד לאחר הלימוד.

ביקור חולים וניחום אבלים

יום ג' – למדנו כבר שעלינו ללמוד מהקב"ה ולנסות להדבק במידותיו (כלומר לנהוג כמו שה' נוהג), וכמו שה' בא לבקר את אברהם אבינו בזמן שהיה חולה, כך גם עלינו לבקר חולים. מסופר על תלמיד של רבי עקיבא שהיה חולה ולא באו לבקרו, עד שבא רבי עקיבא בעצמו לבקרו ודאג שינקו את חדרו, אמר אותו תלמיד לרבי עקיבא "רבי החייתני", כלומר בזכותך אני מבריא, יצא רבי עקיבא ואמר: כל מי שאינו מבקר את החולה, כאילו הוא שופך דמים.

יום ד' – כתוב בתלמוד שמי שמבקר את החולה הוא נוטל אחד חלקי שישים ממחלתו ומסבירים שהכוונה היא שעל ידי שלחולה נעים שמבקרים אותו, על ידי ההנאה מוקל לו חוליו. וכתוב גם שמי שמקר את החולה ניצול מדינה של גיהנום, ללמדנו עד כמה חשובה מצווה זו.

יום ה' – עיקר המצווה בביקור חולים היא לבקש על החולה רחמים שיתרפא וכשמקשים על החולה, צריך לכלול אותו עם שאר חולי ישראל "המקום ירחם עליך בתוך שאר חולי ישראל", ובשבת אנו אומרים "שבת היא מלועזק ורפואה קרובה לבוא" (כלומר למרות שבשבת אסור לזעוק ולהתחנן כדי שלא יהיה צער, בכל זאת אנו מבקשים שתהיה רפואה שלימה מה').

יום ו' – עדיף לבקר את החולה ממש אבל צריך לשים לב שזה לא מפריע לו ואם זה לא נח לו עכשיו אז אין לבקרו, ומי שלא יכול לבוא, לפחות ישתדל להתקשר לחולה להתעניין בשלומו ולאחל לו רפואה שלימה. אם אחד התלמידים בכיתה חולה, רצוי ששאר התלמידים יסכמו ביניהם מי יבוא לבקר (וגם להביא לו חומר לימודים מהכיתה), שלא יקרה שיום אחד יבואו אליו הרבה לבקרו (ולפעמים זה מפריע שבאים יותר מדי ביחד), ויום אחר אף אחד לא יבוא.

שבת קודש – ניחום אבלים – לצערנו מטבע העולם שאנשים נפטרים והקרובים שלהם – האבלים יושבים שבעה ימים בבית, ואנשים באים לנחם. בדרך כלל ילדים לא אמורים ללכת לניחום אבלים, אבל קורה לפעמים שלא עלינו נפטר קרוב משפחה וגם ילדים יושבים שבעה, או שקורה שאחד ההורים יושב שבעה ועלינו לבקרו ולכן חשוב לדעת איך עלינו לנהוג אם באים לנחם אבלים: 1. אין לומר שלום לאבלים. 2. מחכים שהאבל יתחיל לדבר ורק אחר כך גם אנו יכולים לדבר. 3. מטרת הביקור היא לנחם את האבל על צערם ולעודדו. 4. יש לכבד את המקום ולהיות שקטים ומנומסים ולא להתחיל לשחק ולהשתולל.

